

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Sedamdeset koraka

GITA ŠPOLJARIĆ, 7. r.
OŠ EUGENA KUMIČIĆA, Slatina
Učiteljica: Marijana Toplak

2. NAGRADA

Priča o vezniku I

MILENA ZRNIĆ, 6. r.
PRVA OSNOVNA ŠKOLA, Ogulin
Učiteljica: Nikolina Salopek Mihalić

3. NAGRADA

Muzej knjiga

MIRJAM BALEN, 7. r.,
OŠ LJUDEVITA MODECA, Križevci
Učiteljica: Martina Valec-Rebić

1. NAGRADA**Sedamdeset koraka**

(Rad je nastao kao istraživački lektirni zadatak nakon čitanja djela *Moj tata spava s anđelima* Stjepana Tomaša.)

25. 8. 2019.

Novi život

Danas me tata probudio rano ujutro. Vidjelo se sunce kako prolazi kroz prozor iznad moje postelje. U snu sam bila otkrivena, kako sam već sada osjetila da me koža pecka od topline. Nisam čula ni strica kako prtlja po svojoj šupi. Tata mi je rekao da se brzo spremim i budem ispred vrata za dvije minute. Odjenula sam kratke hlače i majicu bez rukava, da mi ne bude prevruće. U slučaju da postane hladno, ponijela sam i pletenu vestu. Kosu sam skupila u pletenicu i dotrčala do vrata, kako mi je rečeno.

Stric je već čekao, s naprtnjačom na leđima i vrećicama u rukama. Mama se sporim hodom dovukla do vrata. Trudna je već osam i pol mjeseci te joj svakodnevne aktivnosti poput oblačenja hidžaba i pripremanja objeda za obitelj postaju sve teže. Zato joj puno pomaže striko jer on sada ne može raditi zbog rata. Mama kaže da je preopasno ići bilo gdje, pogotovo za nju. Tata nas čuva i zna sve što se događa. To je naslijedio od bake, koja je uvijek voljela biti u toku s aktualnim događajima.

Tata je odjenuo mog mlađeg brata i zavezao ga oko sebe, da može nositi maminu prtljagu. Ja sam bila zadužena da pazim na nju. Moram joj pomoći da se uspne uz stepenice i obuče cipele. Nisam stigla ni doručkovati, kako bih inače napravila.

Vani je bilo jako vruće, toliko jako da mi se činilo da pješčane uzvisine u daljini isparavaju. Sada sam morala posebno paziti na svoju voljenu mamu, jer mi je tiho šapnula da joj je mučno od vrućine ispod crnog hidžaba. Prisjetila sam se događaja iz svoga ranog djetinjstva, kada sam mami obećala da neću nikome govoriti kako ona ne voli nositi hidžab. Čak ni tati, ni stricu. Toga obećanja sam se pridržala i danas.

Užurbano smo hodali dok nismo ugledali prvi autobus. Žurili smo se ući, ali je bilo previše ljudi i svi su se gurali, pa smo rekli mami da odglumi trudove kako bi nas propustili. Smjestili smo se na tri sjedala, a ja sam striki sjedila u krilu. Vozili smo se po udubljenim stazama, a kada smo došli na cestu, bila je puna blata i šljunka, s čestim rupama. Kako sam se jutros prerano morala ustati i autobus se ljuljao, ubrzo sam usnula u stričevom zagrljaju. Tako je započelo poglavlje našeg novog života.

Isti dan kasno navečer

Vozimo se već dugo. Krenuli smo kada je sunce počelo grijati, a sada je već hladnjikavo. Oko struka sam imala zavezanu vestu, pa sam se obložila njom, poput deke. Striko je već nekoliko puta zaspao, ponekad po dvadeset minuta, a ponekad po pet. Tata je pokušavao uspavati mog mlađeg brata. Mamu je umorila vrućina, ali ju je budnom držao mjehur. Putem smo stali na toalet samo jednom, ali većina ljudi u autobusu nije stigla ni doći do njega jer nas je vozač stalno požurivao. Njegova je odgovornost, kao vozača, bila da nas sve zadrži na sigurnom i da nas što prije dovede do granice – ili barem blizu nje.

Osjetim da me opet hvata umor, a sljedećih nekoliko dana vjerojatno nećemo moći ni usnuti.

Noć prvog dana

Naglo sam se probudila. Nije me probudio loš san. Moji su snovi u posljednje vrijeme samo o budućem domu i da ću uskoro dobiti brata ili sestru. Probudila me vika vozača, koji je ponavljao riječi – „Izađite van! Svi van!“ Svi su se uspaničili i ubrzo su bili evakuirani iz autobusa. Prvo su izašla najmanja djeca pa onda malo veća, zatim trudnice i starije osobe, a onda svi ostali. Mene su evakuirali odmah nakon brata, a zatim mamu pa onda strica i tatu.

Kada smo svi izašli van na sigurno, u gotovo potpunu tamu, vidjeli smo stravičan prizor kojega smo bili dio, osvjetljen mjesečinom. Autobus koji nam je do sada bio jedina veza s novim životom, zapeo je na rubu litice. Držala su ga samo tri velika kamena. Već je bio nagnut prema litici, na strani na kojoj smo sjedili striko i ja. Čula sam u masi ljudi da je vozač zaspao za volanom. Vučnu službu nismo mogli zvati, čak ni oni koji imaju telefone, da nas ne vidi policija ili netko s granice pa da nas vrate kući. Nismo imali drugog izbora nego nastaviti pješaćiti.

26. 8. 2019.

Život između života i smrti

Sviće dan. Novi dan. Dan koji obilježava naš novi početak, naš novi život.

Spavali smo u šatoru kojega je stric načinio u svojoj šupi. Što bismo mi bez njega? Po-maže mami, brine se za mene, kuha najbolja jela, zna sve načiniti golim rukama, pažljiv je i brižan. Ponekad razmišljam kako bih voljela da je moj tata poput strike.

Nastavljamo hodati. Već mi koža žari, a naše je putovanje tek započelo. Pokušat ću opet pronaći nešto što me veseli. Nekakvu igru koja nema cilja, kraja, ni početka. Ta me pravila podsjećaju na rat. Koliko će ovo dugo trajati? Hoću li više ikada vidjeti svoj dom u kojemu sam rođena i odrasla, svoju sobu, u kojoj imam malo ogledalce koje mi je dala baka i svoj prozor, kroz koji svaki dan gledam?

27. 8. 2019.

Za deset dana

Probdjela sam još jednu noć. Nisam ni minute usnula. Prisjetila sam se one igre – bez cilja, kraja i početka. Provela sam jedno vrijeme pokušavajući se sjetiti nečega čemu se radujem, nečega što me veseli. Međutim, osim razmišljanja o imenima za svog brata ili sestru, razmišljala sam samo o ratu i o tome gdje ćemo biti za deset dana. Nisam znala. Nisam mogla ni predvidjeti. Hoćemo li morati kampirati ispred granice ili ćemo moći bezbrižno hodati ulicom, igrati se vani i spavati u postelji?

Isti dan predvečer

Hodamo već cijeli dan. Vruće nam je, znojimo se, svi smo žedni, a preostale su nam još samo tri litre vode. Posljednjih nekoliko sati moramo posebno pripaziti na štednju vode, sve dok ne dođemo do sljedećeg mjesta na kojemu možemo ponovno napuniti svoje boce. Danas smo vidjeli jednu obitelj iz našeg autobusa, kojima je boca slučajno ispala iz ruke i prolila se. Nisu je mogli vratiti. Bili su shrvani jer su imali još vrlo dugačak put pred sobom, a nije im preostala niti kap pitke vode. Stric i ja smo došli do njih i ponudili im nekoliko gutljaja naše vode. Njihova je majka kleknula na koljena i počela se moliti za nas, plačući od sreće. Stric joj se blago osmjehnuo, a ja sam u njegovim očima vidjela suze kako se nakupljaju dok ih obasjava zalazak sunca.

Svaki ovakav stričev čin je razlog zbog kojega ga toliko volim.

28. 8. 2019.

Bliži se dan

Danas smo više sjedili nego hodali. Umorili smo se zadnja dva dana te je svima nama, a pogotovo majci bilo teško. Trbuh joj je veličine lubenice i sve češće moramo sjesti da se odmori. Stalno mora na toalet i treba više vode i hrane nego inače.

Na dvije smo litre vode, pa sada svatko ima po jedan gutljaj. Što manje vode i hrane imamo, to sporije hodamo. Ponekad mi se čini da nikada nećemo doći do granice.

29. 8. 2019.

Čovjek od zanata

Jutros sam se ustala kasnije nego inače. Prespavala sam svoju prvu noć u stričevom šatoru. S mamom, tatom, strikom i bratom. Jesu li mi dali nekakve tablete za spavanje?

Danas sam puno sretnija. Možda sam se navikla na nomadski život pa se veselim svakom gutljaju vode, svakom zagrizu kruha.

Još su svi ljudi iz našega autobusa s nama. Držimo se zajedno i idemo istim putem.

Zasada. Tata je donio odluku gdje mi idemo, bez puno dogovaranja. Stric počinje razmišljati o poslu. On je vrijedan, radni čovjek i obožavao je svoj posao. Radio je u uredu. Ne znam točno što, ali je uvijek dolazio kući u odijelu, s aktovkom i fasciklima u rukama. Stric je također vrlo dobar matematičar. Uvijek mi pomaže s domaćom zadaćom iz matematike.

Moj stric nije vješt samo s razlomcima i jednadžbama, nego i čekićima i čavlima. Kada je slobodan, najviše voli raditi u svojoj šupi. Skuplja alate i zna izraditi mnogo korisnih stvari. Napravio nam je kuhinjski stol, okvir za moj krevet i stol za presvlačenje bebe.

Isti dan kasno navečer

Malena hrabra ratnica

Već je sunce otišlo na spavanje, pa smo tako i mi. Stalno drijemam, a tata i striko hrču. Brat se isto umorio, pa je zaspao za dvadesetak minuta.

Taman kada su mi svi zvukovi postali tiši, svi se mišići opustili i kapci zalijepili, čula sam da se mama naglo probudila. Opet je boli trbuh. Bila sam toliko umorna da sam se okrenula na drugu stranu i vratila se u zemlju snova. Nakon dvije minute ispustila je zvuk kao da je netko probada nožem. Naglo sam se ustala, kao i stric i tata, a brat je počeo plakati. Nakon samo dvije minute ju je ponovno toliko stezalo u trbuhu da se uspravila i počela ubrzano disati i stenjati. Bilo me strah te sam pogledala striku i pitala ga što je s mamom. „Vrijeme je!“, rekao je uzbuđeno i pomalo nervozno. Tek mi se tada sve povezalo u glavi. Mama će roditi! Rekli su mi da ostanem s njom u šatoru, dok su striko i tata trčali okolo tražeći nekoga da nam pomogne. Za nekoliko minuta su dotrčali do šatora s muškarcem koji je bio doktor, a žena mu je medicinska sestra. Rekli su meni, tati i stricu da izađemo iz šatora. Bila sam pomalo uvrijeđena. Pa ipak je to moja majka, za koju se brinem cijelo ovo putovanje, cijeli život prije nego što se kod nas uselio striko. Nisam ih poslušala te sam se hrabro vratila u šator da držim majku za ruku. Doktor je govorio mami da diše i da se smiri.

Gotovo sat vremena kasnije imali smo novog člana obitelji. Večeras se rodila zdrava djevojčica, koju će svi koji su bili s nama pamtiti kao „Malenu hrabru ratnicu“ jer je rođena u doba najgoreg rata, daleko od svojeg doma.

30. 8. 2019.

Zemlja snova

Još nam je doktor sinoć rekao, da majka mora mirovati barem jedan dan. Koliko se sinoć samo napatila... Znam koliko je meni bilo teško gledati je što se muči i što je boli, a ne mogu ni zamisliti kako je njoj. Pustili smo ju striko i ja da spava cijelu noć, pa smo se on i ja brinuli o bebi. Nije bilo tako teško – kada je bila nemirna, stric bi je samo pomilovao prstom od čela, pa preko nosića do brade, od vrata prema obrazima i zaspala bi. Dopustio mi je da je pridržim, ali kako ja ne znam s djecom, počela se buditi pa ju je

striko uzeo u svoje naručje. Kada je počela duboko disati, položili smo je pokraj majke, umotanu u njezin crni hidžab. Tako smo i stric i ja utonuli u san, u zemlju snova.

Iako majka mora mirovati, mi moramo nastaviti hodati.

31. 8. 2019.

Svjetlo na kraju tunela

Danas je prvi dan našeg putovanja s prinovom u obitelji. Potrebno joj je mnogo majčina mlijeka, pa stanemo svakih dva sata da joj majka da jesti.

Tata nam daje prognozu da ćemo već sutra do zalaska sunca doći do granice. Čula sam i one preostale ljude iz našeg autobusa da kažu da je kraj blizu. Već nas je duplo manje od kada se dogodila nesreća. Svi su se razgranali na različite strane. Umorni smo i malo nam je energije preostalo, kao i vode i hrane. I vozač autobusa je još s nama. On ide još dalje nego mi.

Stric i ja se družimo cijeli dan. Igramo igre, razgovaramo o raznim temama koje nas zanimaju. Danas smo se dogovorili da ćemo, gdje god bili u ovo doba za točno dvadeset i pet dana, zajedno izgraditi novu šupu. Tamo će me naučiti kako se režu daske, čekićem zabijaju čavli i još mnogo toga.

Nisam se oprala sapunom i vodom već šest dana. Voljela bih i da mogu oprati zube, odjenuti čistu odjeću i spavati u čistoj postelji. Ne mogu. Valjda svatko mora proći ovo, da nauči više cijeniti svaki gutljaj topla mlijeka, svaku vočku koju jede. Baš onako kako me majka učila dok sam bila mala, da budem zahvalna što sam čista, zdrava i puna želuca, da trebam voljeti svoju obitelj kao svoje najveće prirodno blago.

1. 9. 2019.

Granica

Danas smo se ustali rano, umorni, ali sretni što ćemo danas doći do granice. Preostao nam je još vrlo mali dio puta, ali smo se rano ustali jer znamo da moramo stati svaka dva do tri sata da mama nahrani bebu i da se odmorimo. Jutros nas ništa nije sprečavalo da budemo veseli – imamo još dovoljno vode i hrane za ostatak puta i prošlu smo noć svi prespavali – stric je bebu uspavljivao samo deset minuta prije negoli smo svi usnuli.

Krećemo žurno i brzim hodom da što prije stignemo dok imamo energije.

Tek sada mislim, kako ćemo mi prijeći granicu? Ne smije nas vidjeti carina ni policajci koji čuvaju stražu pred ogradama. Rekao nam je otac jutros da ćemo morati pretrčati preko njive što brže i što tiše, do prvog velikog grma. Zatim pužemo kroz travu – prvo tata, onda stric, majka s djecom i ja. Inzistirala sam da se promijeni raspored. Silno želim biti pored strica, a da otac ide prvi s djecom i majkom. Tata nije htio raditi kompromise, ali ga je stric na kraju uvjerio da bi bilo najbolje da on ide zadnji. Prvi će ići otac, zatim majka s djecom, ja, pa stric. Ne smijemo biti zajedno, da nas ne vide. Pomirila sam se

s time da ću u jednom trenutku sama morati trčati i provlačiti se kroz suhu travu. Ako budem preglasna, mogu me čuti i ostaviti ispred granice. Bilo koga mogu ostaviti ako ga čuju ili vide.

Jako me strah.

Veseli me samo pomisao na to da ćemo za nekoliko dana tražiti kuću, a za nekoliko mjeseci ponovno spavati u čistoj postelji, zajedno objedovati za stolom i što ću gledati kroz neki mali prozor, ako ga budem imala. Veseli me što ću u suton 24. 9. graditi novu šupu sa strikom, gdje ćemo skupljati nove alate, izrađivati razne stvari i družiti se poslije škole.

Isti dan predvečer

Visoki grm

Prilazimo visokoj travi. Tata nas je okupio prije negoli smo došli, da nam kaže nekoliko stvari. Prvo nam je rekao da moramo ostati fokusirani na to što radimo, a onda je rekao da će svatko morati sam pretrčati polje do prvog visokog grma. Pogledala sam u daljinu prema polju i procijenila da moram pretrčati otprilike stotinu metara do grma. Pripremila sam se za ovo. Znala sam da će morati biti ovako i da će svatko morati ići sam, ali me svejedno bilo jako strah. Kada je otac rekao da krenemo do početka, stric mi je dotaknuo rame i privukao sebi u zagrljaj.

„Volim te“, rekao je dok me čvrsto stisnuo uz sebe. Otac nas je šapćući požurivao, govoreći nam da se čuvamo stražara kako nas ne bi vidio.

Prvi je išao on. Pogledao je prema ljudima na granici i krenuo se šuljati. Zatim je potrčao s torbama koje je imao na sebi. Uspješno je došao do grma i dao majci znak da krene.

Ona je na sebe u hidžabu zavezala bebu i pod ruku uzela mog mlađeg brata. Pomolila se u sebi i držeći bratu i sestri usta, brzo pretrčala više od pola svoga puta. Stala je i čvršće uhvatila djecu. Puzala je do grma i sklonila brata kod tate, držeći mu usta da ne više.

Sada je red došao na mene. Prije kretanja sam pogledala strica u oči i pomilovala ga po ruci. Morala sam ga pustiti i krenuti. Nisam trčala, već brzo hodala, sagnuta u travu.

Otac je pogledao stražu, pogledao strica i dao mu znak da krene. Stric je počeo trčati dok stražari nisu gledali. Bila mu je to jedina šansa da dođe do grma.

Već sam dodirnula oštre grane osušenog grma, kada sam iza sebe čula glasan zvuk od kojega smo se svi zatresli. Bio je to pucanj iz pištolja, pa smo se brzo osvrnuli oko sebe, gledajući jesu li svi u redu. Otac nam je instinktivno, u tom trenutku pritisnuo glave na zemlju i svom se težinom bacio na nas kako bi nas zaštitio. Osjetila sam sitni kamenčić koji mi se utisnuo u obraz dok sam ležala u travi. Beba je bila nemirna pa ju je otac morao čvrsto stisnuti. Kako joj je glava bila okrenuta prema meni, vidjela sam koliko joj je lice bilo crveno od pritiska, a očevi su prsti na vrhovima pobijelili od stiska. Nedaleko od nas, čula sam glasove stražara koji su trčeći vikali – „Izbjeglica, izbjeglica!“ Čula sam još jedan pucanj nakon kojega je uslijedio još jedan. Tada je sve utihnulo.

Striko nije bio kraj mene.

Nedostajalo mu je sedamdeset koraka da dođe do nas. Ti su ga koraci koštali života.

Pohitali smo do ceste koja nam je bila blizu, dok su stražari dotrčali do mjesta gdje je striko ostao u travi. Činilo se da nas nisu nas vidjeli.

Sumanuto smo trčali dok nismo došli do ceste. Automobili su brzo prolazili pa je otac skočio na cestu pred jedan crveni auto i raširio pred njim ruke i noge. Automobil se naglo zaustavio, a otac je na haubu svom snagom zakucao ruke. Posegnuo je u džep i izvukao svežanj novca. U samo dvije sekunde vozaču se u očima mogla iščitati unutar-nja borba; stati na gas ili uzeti novac i pustiti nas u automobil. Nikada neću saznati što je presudilo; želja za novcem ili neko sjećanje iz prošlosti, ali u tome je trenutku otvorio vrata automobila. Mi smo brzo uskočili, ali morali smo se sagnuti dolje da nas ne vide i ne pucaju na nas. Otac je molećivo pogledao vozača i rekao mu da vozi brže.

Nisam mogla doći sebi. Bila sam toliko potresena da sam samo šutjela. Nisam od šoka mogla ni zaplakati. Morala sam se u autu sklupčati u donji lijevi kut, gotovo ispod vozačeva sjedala.

Prisjetila sam se djetinjstva – kada sam bila vrlo mala, stric nas je često posjećivao. Nije ga otac baš volio, ali striki nije smetalo. Došao je uvijek vidjeti mene, još prije negoli se rodio brat. Recitirao mi je jednu uspavanku skoro svaku večer kada je došao u posjet. Još je se uvijek sjećam, išla je ovako:

*Nikada ne daj
Da netko tobom vlada
Da ti kaže što da radiš
Gdje i kada.
Život je težak
A ti si poput pera
Pera kojeg vjetar nosi*

*Ali mu ne daj da ti prkosi.
Idi kamo god želiš, jer te nitko ne može spriječiti.*

Nikada nećemo moći zajedno graditi šupu. Skupljati alate, družiti se svaki dan. Suton 24.9. se čini vrlo daleko, pogotovo sada, kada strike nema. Tko će mi pomoći sa zadatkom iz matematike, učiti me razlomke i jednadžbe, s kime ću ja udarati na cesti nogometnu loptu i igrati se?

Zatvorila sam oči.

U mislima sam bila kod kuće. Osjećam se kao dječak iz moje lektire – *Pale sam na svijetu*. Kao da sam potpuno sama, u svojoj sobi i da gledam van kroz svoj mali drveni prozor.

Vidim vani samo jutarnje sunce i stričevu šupu, srušenu. Čini se kao da je i do nje sedamdeset koraka.

GITA ŠPOLJARIĆ, 7. r.
OŠ EUGENA KUMIČIĆA, Slatina

2. NAGRADA

Priča o vezniku I

Veznik I živio je u Zemlji Nepromjenjivih Riječi, u skladnoj obitelji s četvero djece. Bio je najmlađe dijete i lijepo se slagao sa sestrama Pa i Te, no s bratom Ali, stalno je bio u svađi. Što god je I želio, brat Ali je uvijek htio suprotno i pokušavao ga spriječiti u njegovoj namjeri.

Ali je znao da njegovi prijatelji: A, NEGO, NO, VEĆ idu iza zarez, pa tako i sam on. No, vezniku I se to nije dalo dokazati niti objasniti. I je uvijek mislio da ga drugi izostavljaju iz društva zbog toga što su se svi koje je poznao pisali iza zarez, a on jedini ne. Zbog toga je veznik I manje volio svoga brata od svojih sestara.

Napokon je veznik I narastao, išao je u peti razred „VEZNOŠKOLE“. U školi su naučili da se zarez piše ispred riječi: a, ali, nego, no, već. Učiteljica im je rekla da ukoliko imaju takvog člana obitelji, trebaju biti ponosni.

Nakon što je nastava završila veznik I otišao je kući, otišao u svoju sobu i razmislio. Nakon toga, pozvao je mamu Gramatiku da se posavjetuje s njom, a ona je pozvala tatu Pravopis. Oni su vezniku I ispričavali kako je jednom davno živio prvi veznik koji je dao napisati zakon o tome kako se veznici: a, ali, nego, no, već pišu iza zarez. Roditelji su vezniku I objasnili kako se zakoni ne smiju mijenjati te ako su se oni složili s njima, može i veznik I.

I je dugo razmišljao o riječima roditelja te se napokon odlučio ispričati bratu zbog prijašnjeg ponašanja. Pokucao je, ušao u sobu, ispričao se i zagrlio brata. Ali mu je oprostio, kao što starija braća i praštaju mlađoj.

MILENA ZRNIĆ, 6. r.
PRVA OSNOVNA ŠKOLA, Ogulin

3. NAGRADA

Muzej knjiga

Mirnu je noć prekinuo zvuk piskutavog alarma za buđenje, dječja figura u kutu sobe potrčala je i ugasila ga prije no što je probudio ostale ukućane. Djevojčica plave kose brzo je navlačila na sebe odjeću, ne gubeći vrijeme na češljanje. U glavi je ponavljala već dobro razrađen plan o kojemu nije prestajala razmišljati posljednjih nekoliko dana. Sada je bila spremna plan provesti u djelo, nije bila sigurna koliko će je koštati, ali je znala da vrijedi pokušati. Imala je samo jednu priliku, uspjeh ili neuspjeh zapravo su bili – uspjeh ili smrt.

Išuljala se iz kućice u kojoj je živjela s mlađom sestrom Gretom. Izašla je na ulicu osvijetljenu uličnim svjetiljkama, magla je prikrivala sve na udaljenosti većoj od dva metra, što joj je moglo dobro poslužiti ako bude morala bježati. U to je doba opasno biti na ulici, osobito za dvanaestogodišnje djevojčice. Kroz strašne ulice gurala ju je misao na njezinu sestricu, za koju sve ovo i radi. Izbjegavala je ulične bande i životinje otrovane kemikalijama, željne prenošenja kojekakvih bolesti. Raščupanu je kosu zavezala u rep i preko glave stavila kapuljaču. Izgledom se bez problema mogla stopiti s nekom od uličnih bandi, ali njezina je namjera bila mnogo mračnija i njezin je pothvat mnogo opasniji od kakvog džeparenja neopreznih prolaznika. Kada je stigla pred visoku zgradu žute boje, nekada zvanu školom, srce joj je počelo kucati toliko jako da je čula svaki otkucaj u beskonačnoj tišini koja ju je okruživala. „Razmišljaj o Greti, misli na Gretu!“ ponavljala si je u mislima zarivši nokte u dlanove. Skupila je svu hrabrost i ono malo nade što joj je preostalo. Skrenula je u uličicu koja je vodila iza zgrade poznate kao Muzej knjiga. Provjerila je još jedanput prekriva li joj kapuljača glavu, a zatim je zagrabila rukama blato pokraj ceste i razmazala ga po licu, morala je biti sto posto sigurna da ju nitko neće prepoznati. Iz ruksaka je izvadila crni sprej i njime zamračila staklo nadzorne kamere koja je čuvala stražnji ulaz. Izvukla je iz džepa ukosnicu i ugurala je u bravu, vježbala je taj trik dva tjedna pa je bez problema otvorila vrata. Bilo je vrijeme da plan provede u djelo.

Ušuljala se u zgradu. Prolazila je uz redove knjiga čuvanih u vitrinama. Bilo je tu svakojakih naslova... *Harry Potter*, *Narnia*, *Pustolovine Toma Sawyera*, *Heidi*, *Oliver Twist*, *Matilda*... čitala je u sebi naslove nekih od preostalih knjiga na svijetu, nakon što je kralj Gabrijel IX. 3015. godine zapovjedio spaljivanje svih izvora znanja. U ovome su muzeju primjerci sačuvani od lomače, čuvani godinama u škrinjama, podrumima ili tavanu. Hodala je dalje dok nije došla do police na kojoj je bio posljednji primjerak bajki Ivane Brlić-Mažuranić. Duboko je udahnula, na neki se način pozdravila sa životom i prihvatila mogućnost smrti, a zatim razbila staklo na vitrini. Alarm se istoga trena oglasio, imala je točno 30 sekundi da pobjegne prije no što se svi mogući ulazi i izlazi zatvore kako bi uhvatili krivca. Niz hodnik se spuštalo desetak robota s oružjem u rukama. Naime, krađa, ili samo pokušaj krađe knjiga kažnjavao se smrću. Alarm je vjerojatno digao na noge pola grada, ali Ana se nije imala vremena osvrnuti ni da pogleda kakvo oružje

nose roboti. Sve dok ga nije osjetila na sebi. Pogodilo ju je nešto u nogu, ali u pitanju nije bio metak, već gnjilojed. Gnjilojed je upravo ono što mu naziv govori, jede vam kožu, pretvara je u gnjilu, smrdljivu smjesu. Ana nije bila sigurna je li to bolje ili gore, pod bolje je mogla svrstati to da će duže živjeti, a pod gore da će umrijeti vrlo smrdljivom i neugodnom smrću. Trčala je koliko su ju noge nosile, iako ju je rana usporavala, knjigu je držala čvrsto uz prsa. Adrenalin joj je proradio kao nikada do sada. Istrčala je iz muzeja u posljednjoj sekundi i naslonila se leđima na zatvorena vrata... Stavila je knjigu u jaknu i odahnula. Roboti je nisu mogli slijediti, trebala je još samo sigurno doći kući. Nije imala problema s izgledom jer su rijetki prolaznici mislili da je članica bande i klonili je se. Šepajući je stigla kući. Ponosno je nosila knjigu svojoj slijepoj sestrici.

Svi žele sretan završetak, zar ne? Ali ovo nije dječja bajka, ovo je surova realnost. Ana je čuvala zbirku bajki kao dio sebe, čitala ju je sestrici svakoga dana. Sva sreća da je Greta bila slijepa pa nije mogla vidjeti kako Anina koža gnjili i propada svakoga dana sve više i više, a neugodan je miris Ana prekrivala mirisnim svijećama koje bi rasporedila po sobi. Greta je mogla samo čuti sreću u glasu svoje starije sestre kada joj je iznova i iznova čitala dogodovštine Regoča, Jaglenca i njegove sestre te ostalih likova iz bajki. I Ana je bila sretna... Bila je sretna što su je roboti pogodili u nogu pa će trebati još barem godinu dana da se bolest proširi do usta, jer sve dok su joj usta bila zdrava, mogla je ponovo i ponovo čitati svojoj sestrici. Nadala se da će Greta, do onoga dana kada se bolest bude proširila do kraja i izazvala najgore, znati sve priče napamet kako bi mogla pričati i uveseljavati drugu djecu, kao što je i Ana iz dana u dan uveseljavala Gretu.

MIRJAM BALEN, 7. r.
OŠ LUDEVITA MODECA, Križevci

